

obsahu u knihovního soudu. Je pravda, že exekucí má býti postižen jen majetek dlužníkův; jádrem sporu jest však otázka, zda lodní garáže, smlouvou sice již zcizené, avšak bez uložení smlouvy předepsaného obsahu u soudu, náleží s hlediska právního do majetku žalobkyň, a nejde v souzeném případě o to, zda také dlužník byl vlastníkem garáží. Proto jest právo žalobkyněmi tvrzené, nebyla-li listina u soudu uložena, pouze právem obligačním a nikoliv právem činícím exekuci nepřípustnou. Není tedy dovolání již proto odůvodněno.

Čís. 15950.

Neučinily-li strany prohlášení podle čl. IX, odst. 4, zák. č. 161/1936 Sb. z. a n., projednává se spor podle ustanovení civilního řádu soudního platných pro řádné soudy; opravná lhůta do rozhodnutí v řízení tom vydaných jest čtrnáctidenní; straně nemůže však býti na újmu, podala-li opravný prostředek (dovolání) ve lhůtě patnáctidenní, přízpusobivši jej rozhodnutí odvolacího soudu, jenž vynesl rozsudek jako odvolací soud ve věcech pracovních.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, Rv 309/37).

U okresního soudu ve V. (kde není ani pracovní soud, ani oddělení pro spory pracovní) byl zahájen dne 2. září 1936 spor, v němž se žalobce domáhal zaplacení nedoplatku své mzdy za konané služby prodavačské v trafice žalovaného. Strany neučinily před tím, než se pustily do jednání, prohlášení o tom, zda mají za to, že jde o spor pracovní. Po projednání věci vydal soud první stolice rozsudek zamítající žalobu. O odvolání, podaném proti tomuto rozsudku rozhodl krajský soud v M. jako odvolací soud ve věcech pracovních v senátě složeném ze tří soudců z povolání a dvou přísedících a rozsudek prvního soudu potvrdil. Do tohoto rozsudku podal žalobce dovolání patnáctého dne od doručení odvolacího rozsudku.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolání rozsudek odvolacího soudu i předchozí řízení, počínaje ústním jednáním odvolacím, jako zmatečné a uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání znovu rozhodl v senátě složeném podle § 7 j. n.

D ů v o d y :

Spor byl zahájen u okresního soudu ve V., kde nebylo zřízeno oddělení pro spory pracovní, dne 22. září 1936, tedy po účinnosti zákona č. 161/1936 Sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti 1. srpna 1936. Podle odst. 4, čl. IX řečeného zákona, doplňujícího ustanovení čl. IV zákona č. 251/1934 Sb. z. a n., jest spor projednávati podle ustanovení civilního řádu soudního platných pro řádné soudy, neučiní-li strany před tím, nežli se pustí do jednání o věci hlavní, prohlášení o tom, zda mají za to, že jde o spor pracovní, který třeba projednávati podle odstavce 2,

čl. IV zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. V souzené věci strany takového prohlášení neučinily, bylo proto spor podle čl. IX, odst. 4, zák. č. 161/1936 Sb. z. a n. projednati podle ustanovení civilního řádu soudního platných pro řádné soudy, a platila zde čtrnáctidenní dovolací lhůta podle § 505, odst. 2, c. ř. s. a nikoliv patnáctidenní lhůta podle § 34, odst. 2, zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. Leč žalobci nemůže býti na úkor, přizpůsobil-li opravný prostředek rozsudku, vydanému odvolacím soudem ve sporech pracovních (srv. plen. rozhodnutí č. 1309 Sb. n. s.), a nelze proto jeho dovolání pokládati za opožděné, protože bylo podáno teprve patnáctého dne po doručení rozsudku odvolacího soudu. Zmatečnost jest však spatřovati v tom, že odvolací soud jednal a rozhodl o odvolání proti rozsudku okresního soudu ve V. v senátě složeném podle čl. IV, odst. 2, zákona č. 251/1934 Sb. z. a n., totiž v senátě složeném ze tří soudců z povolání a dvou přísedících. Odvolací soud nebyl tudíž řádně obsazen a jeho rozhodnutí i předchozí ústní jednání odvolací jest zmatečné podle § 28, odst. 2, zákona č. 131/1931 Sb. z. a n. a § 477, č. 2 c. ř. s.

Čís. 15951.

K pojmu nápadné nedbalosti.

Pokud se vyžaduje nápadná nedbalost k tomu, aby se pronájemce mohl domáhati náhrady za škodu na ušlém zisku, která mu vzešla tím, že nemohl proto, že dosavadní nájemce včas nevyklidil najaté místnosti, odevzdati pronajatou nemovitost jinému nájemci, najavšímu ji za vyšší nájemné.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, Rv I 328/37.)

Žalobce pronajal nájemní smlouvou ze dne 31. prosince 1930 žalované firmě místnosti ve své tovární budově čp. 107 v N. H. na dobu od 1. ledna 1931 do 31. prosince 1931 za roční nájemné 7.500 Kč. Dodatečným ujednáním z 10. prosince 1931 byla nájemní smlouva prodloužena do 31. března 1932, při čemž se žalovaná firma zavázala zaplatiti nájemné za dobu od 1. ledna 1932 do 31. března 1932 částkou 1.875 Kč předem dne 1. ledna 1932. Dne 31. března 1932 měl nájemní poměr skončiti, aniž bylo třeba zvláštní předchozí výpovědi. Žalovaná firma však v březnu 1932 vyjednávala se žalobcem o prodloužení nájmu, avšak jednání nevedla k cíli, poněvadž se strany nemohly shodnouti na podmínkách nové smlouvy. Za vyjednávání upozornil žalobce žalovanou firmu, že jí pronajme uvedené místnosti na dobu až do 31. prosince 1932 jen tenkrát, jestliže žalovaná zaplatí nájemné za dobu od 1. dubna 1932 do 31. prosince 1932 najednou předem nejpozději dne 1. dubna 1932, nevyhovují-li jí však tyto platební podmínky, že musí býti najaté místnosti bezpodmínečně 1. dubna 1932 vyklizeny, aby s nimi mohl žalobce volně nakládati. Poněvadž však žalovaná firma prohlásila, že s těmito platebními podmínkami nesouhlasí, nevznikla nová smlouva. To žalobce oznámil žalované dopisem ze dne 25. března 1932